Току се спуща той съ храна
На канарата,
Да кацне тамъ, да си почини, —
Горуна глѣда, и що да види!
Горунътъ падналъ на земята . . .
И майка смазалъ, и орлитѣ! —
Съ отчаяние на очитѣ
Надъ гнѣздото орелъ се вие:
Ту жаловито испистни,
Ту се врьхлето той спустни,
Готовъ самъ си да се затрие!
„Горкана, охъ! о, тежъкъ часъ!“
Пищи орелътъ тойзи пѫть, —
„За гордость се наказвамъ азъ,
„Че не послушахъ онзи кръстъ;
„Но и отгдѣ и на кѫдѣ —
„Таквазь да чакашь животина —
„Совѣтъ добъръ да може да даде!?“ —
— „Ако не бѣше ме прѣзрелъ, орлина!“
Изрича кръстътъ подъ земята, —
— „Макаръ високо ти хвърчишь,
„Но щеше да си наумишь,
„Че азъ се ровѭ изъ земята;
„И коренитѣ виждамъ, знаѭ.
„Каквото и каквото
„За здравината на дървото,
„Знай, винѫги навѣрно баѭ.

разумътъ на баснята.

По силата, по легкобьрзия хвьрчежь и смѣлостьта си, орелътъ се считалъ царь на птицитѣ, как. то Арслана — царь на звѣроветѣ. За това и тука подъ Орела трѣбува да се разумѣва човѣкъ, който, по чина си, стои високо; кръстътъ е пакъ малка животинка, нищо и никаква, която постоянно се